

www.vira.nl

Secretariaat VIRA
p/a Bird & Bird, Roelien van Neck
Zuid Hollandplein 22
2596 AW Den Haag

Datum: 14 juli 2020
Betreft: Online consultatie Verzamelwet Gegevensbescherming
Contact: voor VIRA: info@vira.nl

Naar aanleiding van de mogelijkheid tot online consultatie met betrekking tot de “Verzamelwet Gegevensbescherming”, waarbij op een aantal onderwerpen wordt voorgesteld de UAVG te wijzigen, gaat hierbij namens VIRA onze reactie.

Tot een nadere toelichting zijn wij altijd bereid.

Over VIRA

VIRA is de specialisatie vereniging van Informatierecht Advocaten. Wij zijn gespecialiseerd in de aspecten van IT, data en technologie en kennen vanuit die hoedanigheid de praktijk van iedere dag. Onze reactie op het voorliggende wetsvoorstel waarbij de UAVG wordt aangepast, komt voort uit onze praktijk kennis.

Deze reactie is voorbereid door de voor deze in het leven geroepen studiec commissie bestaande uit:

Arend Lagemaat

Bieneke Braat

Linda van Eijpe

Mark Jansen

Regine Scholten

Redactie

Juliette van Balen (juliette.van.balen@ipadvocaten.nl)

Marjolijn Hoevenaars (mhoevenaars@legista-advocatuur.nl)

Algemeen

Vanuit de praktijk erkennen we dat ruim een jaar na invoering van de UAVG het wenselijk is dat de UAVG op een aantal onderwerpen wordt gewijzigd.

Wat we daarbij voorafgaand willen opmerken is dat uitleg en toelichting van de UAVG altijd dient plaats te vinden in het licht van andere wet- en regelgeving. In overweging 4 van de AVG is dit treffend verwoord:

“Het recht op bescherming van persoonsgegevens heeft geen absolute gelding, maar moet worden beschouwd in relatie tot de functie ervan in de samenleving en moet conform het evenredigheidsbeginsel tegen andere grondrechten worden afgewogen.”

- (4) De verwerking van persoonsgegevens moet ten dienste van de mens staan. Het recht op bescherming van persoonsgegevens heeft geen absolute gelding, maar moet worden beschouwd in relatie tot de functie ervan in de samenleving en moet conform het evenredigheidsbeginsel tegen andere grondrechten worden afgewogen. Deze verordening eerbiedigt alle grondrechten alsook de vrijheden en beginselen die zijn erkend in het Handvest zoals dat in de Verdragen is verankerd, met name de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, woning en communicatie, de bescherming van persoonsgegevens, de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, de vrijheid van meningsuiting en van informatie, de vrijheid van ondernemerschap, het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht, en het recht op culturele, godsdienstige en taalkundige verscheidenheid.

Het is juist deze relatie met de samenleving en andere grondrechten, geregeld en gecreëerd door andere wet- en regelgeving, die in praktijk vaak voor onduidelijkheid en (soms) botsing zorgt. Het blijft steeds zaak om per geval een balans afweging te maken; steeds het recht op bescherming van persoonsgegevens te beoordelen in relatie tot de functie ervan in de samenleving en afgewogen tegen andere grondrechten. Dit wordt ook erkend in rechtspraak van het Europese Hof (zie bijvoorbeeld de Google uitspraken: Cases C-507/17 en C-136/17 d.d. 24 september 2019).

We pleiten er dan ook voor om in de toelichting bij de wetswijziging steeds aandacht te geven aan deze (botsende) onderwerpen en de functies daarvan in de praktijk van onze samenleving; In de toelichting juist op deze punten daaromtrent meer uitleg en de duidelijkheid te verschaffen, daar waar de wettekst zich daar soms minder voor leent.

Overzicht

In onze reactie geven we een nadere toelichting op de volgende onderwerpen uit de Verzamelwet Gegevensbescherming (“VG”):

- Intrekken toestemming jongeren 12 – 16 jaar (en handelingsonbekwamen) (Artikel I, onderdeel C VG, artikel 5 lid 3 en 4 UAVG)
- Benoeming leden AP – kwalificatie-eisen (Artikel I, onderdeel E VG, art. 7 UAVG)

- Bijzondere persoonsgegevens
 - o Accountants– uitzondering om bijzondere persoonsgegevens te verwerken (Artikel I, onderdeel J VG, art. 23a (nieuw) UAVG, art. VIII en IX VG)
 - o Niet alleen accountants kennen een beroepsgeheim en moeten soms bijzondere persoonsgegevens verwerken (Artikelen I, onderdeel J, VIII en IX VG)
 - o Verenigingen voor cliëntenbelangen in zorg en welzijn, zoals patiënten verenigingen (Artikel I, onderdeel M VG, art. 30 UAVG)
 - o Wie zijn “hulpverleners”? (Artikel I, onderdeel M VG, art. 30 UAVG)

- Art 41 AVG – Afschrift aan de AP bij oproeping artikel 41 UAVG (in geval van noodzaak tot inperken reikwijdte bepaalde rechten betrokkene) (Artikel I, onderdeel P VG, art. 41 UAVG)

- Faillissementswet; de bevoegdheden van de curator (Artikel III Faillissementswet)

Inhoud

Inhoudsopgave

Algemeen	2
Overzicht	2
Toelichting.....	5
Intrekken toestemming jongeren 12 – 16 jaar (en handelingsonbekwamen).....	5
Uitoefening rechten betrokkenen door jongeren 12 – 16 jaar (en handelingsonbekwamen).....	5
(Artikel I, onderdeel C VG, artikel 5 lid 3 en 4 UAVG)	5
Benoeming leden AP – kwalificatie-eisen.....	7
Artikel I, onderdeel E VG, art. 7 UAVG	7
Bijzondere persoonsgegevens	
Accountants– uitzondering om bijzondere persoonsgegevens te verwerken.....	9
Artikel I, onderdeel J VG, art. 23a (nieuw) UAVG, art. VIII en IX VG).....	9
Beroepsgeheim? – uitzondering om bijzondere persoonsgegevens te verwerken	11
Artikelen I, onderdeel J, VIII en IX VG –artikel 23a (nieuw) UAVG.....	11
Verenigingen voor cliëntenbelangen in zorg en welzijn, zoals patiënten verenigingen	13
Artikel I, onderdeel M VG, art. 30 UAVG.....	13
Wie zijn hulpverleners?	14
Artikel I, onderdeel M VG, art. 30 UAVG.....	14
Overig	
Art 41 UAVG – Afschrift aan de AP bij inroeping artikel 41 UAVG (in geval van noodzaak tot inperken reikwijdte bepaalde rechten betrokkene)	15
Artikel I, onderdeel P VG, art. 41 UAVG	15
Faillissementswet, de bevoegdheid van de curator.....	18
Artikel III, Faillissementswet.....	18

Toelichting

Intrekken toestemming jongeren 12 – 16 jaar (en handelingsonbekwamen)
Uitoefening rechten betrokkenen door jongeren 12 – 16 jaar (en handelingsonbekwamen)

(Artikel I, onderdeel C VG, artikel 5 lid 3 en 4 UAVG)

We willen voorop stellen dat deze wijziging op artikel 5 lid 3 UAVG een positieve ontwikkeling is. Er blijven niettemin een aantal vragen over, c.q. de wijziging creëert nieuwe onduidelijkheden waarvoor wij uw aandacht vragen.

Met de voorgestelde wijziging van artikel 5 lid 3 UAVG wordt geregeld dat toestemming voor het verwerken van persoonsgegevens van een kind van 12 jaar en ouder kan worden ingetrokken door (i) de wettelijke vertegenwoordiger van het kind EN (ii) door het kind zelf. Beoogd lijkt te zijn het kind zelf de mogelijkheid te bieden om -ook onafhankelijk van zijn ouders- de toestemming in te trekken. Wij vragen ons daarbij af of daarbij ook bedoeld is dat een kind vanaf 12 jaar rechtsgeldig toestemming kan verlenen. Is dat ook beoogd?

Als kind en ouder het over intrekking van toestemming echter *niet* eens zijn, kan dit leiden tot gecompliceerde situaties, bijvoorbeeld: het kind trekt de toestemming in en vervolgens wordt weer toestemming gegeven door de ouder, waarop het kind die toestemming weer intrekt etc.

De vraag is: wat gaat voor bij het intrekken van toestemming? De wil van het kind of de wil van de wettelijke vertegenwoordiger?

Een vergelijkbare complicatie geldt bij de beoogde aanpassing van artikel 5 lid 4 sub b UAVG. Volgens de MvT is bedoeld hier te regelen dat NAAST zijn wettelijke vertegenwoordiger, ook een betrokkene (kind) die 12 maar nog geen 16 jaar oud is, zijn rechten op grond van Hoofdstuk III van de AVG *zelf* (dus naar wij begrijpen onafhankelijk van zijn ouders) kan uitoefenen.

Stel dat een kind wenst dat een YouTube filmpje waarin het acteert wordt verwijderd, maar de ouder wil dit juist niet? Bijvoorbeeld in het geval van een product-placement filmpje waarin het kind allerlei speelgoed aanprijst en waar de ouders aan verdienen.

De vraag is ook dan: wat gaat voor bij uitoefening rechten van betrokkenen, zoals een verzoek tot verwijdering? De wil van het kind of de wil van diens wettelijke vertegenwoordiger?

Voorgaande situaties lijken anders te zijn dan de vergelijkbare situatie in artikel 7:450 lid 1 en lid 2 BW, over de toestemming voor de uitvoering van de geneeskundige behandelovereenkomst. Hier is

de hoofdregel dat bij een kind ouder dan 12 maar nog geen 16 jaar oud *zowel* de toestemming nodig is van het kind, *als ook* de toestemming van de ouders.

Anders dan alleen de geneeskundige behandelovereenkomst zijn er echter meer situaties denkbaar waarbij de ouders als wettelijk vertegenwoordiger van de jongere – niet alleen de verplichting hebben voor hun eigen kinderen te zorgen – vanuit een meer totaaloverzicht ten aanzien van de belangen van die jongere voor wie zij een zorgplicht hebben, een andere – soms meer gewogen – afweging maken of moeten maken. Welk verzoek van wie gaat dan voor?

Benoeming leden AP – kwalificatie-eisen

Artikel I, onderdeel E VG, art. 7 UAVG

De voorgestelde wijziging om bij ministeriële regeling nadere regels te stellen over de noodzakelijke kwalificaties waarover een lid van de AP dient te beschikken, alsmede overige nadere voorwaarden voor de benoeming van alle leden van de AP, zien wij als een positieve ontwikkeling.

De noodzakelijke kennis van niet alleen de AVG, maar ook kennis van overige wet- en regelgeving en hoe deze wet- en regelgeving zich tot elkaar verhouden, zien wij als een noodzakelijkheid om recht te doen aan het bedoelde met de AVG zoals verwoord in overweging 4 van deze:

“Het recht op bescherming van persoonsgegevens heeft geen absolute gelding, maar moet worden beschouwd in relatie tot de functie ervan in de samenleving en moet conform het evenredigheidsbeginsel tegen andere grondrechten worden afgewogen.”

Verder merken wij nog het volgende op; de AVG introduceert de figuur van de “functionaris voor gegevensbescherming” (FG). In artikel 37 lid 5 AVG is omtrent kwaliteitsvereisten met betrekking tot deze rol het volgende opgenomen:

“5. De functionaris voor gegevensbescherming wordt aangewezen op grond van zijn professionele kwaliteiten en, in het bijzonder, zijn deskundigheid op het gebied van de wetgeving en de praktijk inzake gegevensbescherming en zijn vermogen de in artikel 39 bedoelde taken te vervullen.”

Deze kwaliteitsvereisten zijn nader geduid in de guideline van de EDPB over DPO's (Guidelines on Data Protection Officers ('DPOs') (wp243rev.01), 30 October 2017), meer in het bijzonder in paragraaf 2.5.

Een aantal aspecten van aan FG's gestelde kwalificatie-eisen kunnen van overeenkomstige toepassing zijn op de kwalificatie-eisen aan leden van de AP:

- Level of expertise
“The required level of expertise is not strictly defined but it must be commensurate with the sensitivity, complexity and amount of data...”
- Professional qualities
“Expertise in national and European data protection laws and practices and an in-depth understanding of the GDPR”;
“Knowledge of the business sector and of the organisation of the controller is useful. The DPO should also have a good understanding of the processing operations carried out, as well as the information systems, and data security and data protection needs of the controller.”
- Ability to fulfil its tasks
“Ability to fulfil the tasks incumbent on the DPO should be interpreted as both referring to their personal qualities and knowledge, but also to their position within the organisation. Personal qualities should include for instance integrity and high professional ethics; the DPO's primary concern should be enabling compliance with the GDPR. The DPO plays a key role in fostering a data protection culture within the organisation and helps to implement essential elements of the GDPR, ...”

Ook overigens kan ervaring als FG relevante ervaring zijn bij de nader aan leden van de AP te stellen kwalificatie-eisen die bij ministeriële regeling kunnen worden gesteld.

Een goede gegevensbescherming begint bij goed begrip van de AVG en van waar deze wetgeving voor staat in relatie tot andere wet- en regelgeving en nieuwe toepassingen. Dat is met name van belang in de tijd van nu waarin digitalisering verder zal strekken en nieuwe toepassingen zoals Artificial Intelligence (AI) en gebruik van data een verdere vlucht zal nemen (zie ook: https://edps.europa.eu/sites/edp/files/publication/20-06-19_opinion_ai_white_paper_en.pdf).

Naast deze kwaliteitseisen is een goed begrip van nieuwe technologische mogelijkheden ten aanzien van data en AI, waarbij het uitgangspunt blijft dat deze de mens moet dienen, essentieel voor een goede toepassing van de AVG. Immers, alleen met begrip van mogelijke positieve en negatieve impact van deze nieuwe technologieën op mensen, kan gezorgd worden voor een effectieve bescherming van mensen en hun rechten.

Samenvattend:

De mogelijkheid om bij ministeriële regeling nadere regels te stellen over de noodzakelijke kwalificaties waarover leden van de AP dienen te beschikken, zien wij als een positieve ontwikkeling. Met betrekking tot die nader op te stellen kwalificatievereisten raden wij aan aansluiting te zoeken bij het reeds bepaalde omtrent kwalificatie-eisen aan FG's en ook om kennis van complexe dataverwerkingen door nieuwe technologie (AI) mee te nemen als voorwaardelijke kennis bij tenminste één van de leden van de AP.

Accountants– uitzondering om bijzondere persoonsgegevens te verwerken

Artikel I, onderdeel J VG, art. 23a (nieuw) UAVG, art. art. VIII en IX VG)

In de Memorie van Toelichting op de VG (MvT), wordt met betrekking tot de verplichte accountantscontrole een uitzondering gecreëerd met betrekking tot het verwerken van bijzondere persoonsgegevens.

Daar waar bijzondere persoonsgegevens onder het medisch beroepsgeheim vallen, moet volgens de MvT de zorginstelling (de te controleren entiteit) eerst persoonsgegevens pseudonimiseren als bedoeld in de AVG “alvorens de verplichte accountantscontrole aanvangt”.

In de MvT (p. 13) wordt “pseudonimisering” als volgt uitgelegd:

“De pseudonimisering houdt in dat de persoonsgegevens niet meer door de accountant aan een specifieke betrokkene kunnen worden gekoppeld zonder het gebruik van aanvullende gegevens. De te controleren entiteit moet deze aanvullende gegevens apart bewaren en de nodige technische en organisatorische maatregelen treffen om koppeling aan specifiek betrokkene door de accountant te voorkomen. De accountants kunnen de betrokkenen zodoende niet identificeren omdat ze niet beschikken over de sleutels/middelen waarmee zij de pseudonimisering ongedaan kunnen maken. Die bewerking door of vanwege de te controleren entiteit resulteert in voor de accountants volledig anonieme gegevens. De te controleren entiteit verstrekt met de pseudonimisering zodoende geen informatie over de patiënt en verleent geen inzage in diens gegevens aan de accountant. De te controleren entiteit maakt voor de verplichte controles kortom geen inbreuk op het medisch beroepsgeheim en mag dat ook niet.”

Dit standpunt, c.q. deze toelichting die in feite gaat over “anonimiteit” wijkt af van het standpunt van de gezamenlijke Europese toezichthouders en ook dat van de AP op het punt van anonimisering. In de MvT wordt gesteld dat het niet beschikken over de sleutels/middelen waarmee pseudonimisering ongedaan kan worden gemaakt resulteert in ‘volledig anonieme’ gegevens. Dat is een helder standpunt dat ook aan de wetgever is om te bepalen en niet aan de toezichthouder die zelf interpreteert. Zo bijvoorbeeld ook de wetgever inzake het wetsvoorstel over gebruik van (anonieme) telecomdata ten behoeve van corona-bestrijding (TK35479, nr. 3, p. 6-7) en het advies hierover van de Raad van State.

Niettemin kan dit heldere standpunt van de wetgever voor onduidelijkheden in praktijk zorgen door andere inzichten van toezichthouders.

Het niet hebben van de sleutel/middelen leidt volgens het (destijds) adviesorgaan WP29 werkgroep niet per sé tot anonieme gegevens. Zie ook de WP29 werkgroep in de opinie WP216, pagina 29: ‘*A major misconception when dealing with anonymisation is equating it to encryption or key-coding. [...] For as long as the key or the original data are available (even in the case of a trusted third party, contractually bound to provide secure key escrow service), the possibility to identify a data subject is not eliminated.*’

https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2014/wp216_en.pdf

In het Arrest van het HvJEU inzake Breyer (ECLI:EU:C:2016:779) geeft het ten aanzien van IP-adressen waarbij de identificerende kenmerken niet beschikbaar zijn voor de verantwoordelijke maar wel bij de internet service provider aan:

“47 Hoewel de verwijzende rechter in zijn verwijzingsbeslissing preciseert dat de internetprovider de extra informatie die noodzakelijk is voor de identificatie van de betrokken persoon, naar Duits recht niet rechtstreeks mag doorgeven aan de aanbieder van onlinemediadiensten, lijken er – onder voorbehoud van de door de verwijzende rechter in dit verband te verrichten verificaties – voor de aanbieder van onlinemediadiensten juridische mogelijkheden te bestaan om zich, met name in geval van cyberaanvallen, te wenden tot de bevoegde autoriteit opdat deze de nodige stappen onderneemt om die informatie van de internetprovider te verkrijgen en om strafvervolgning in te stellen.

48 De aanbieder van onlinemediadiensten lijkt dan ook te beschikken over middelen waarvan mag worden aangenomen dat zij redelijkerwijs kunnen worden ingezet om de betrokken persoon met behulp van derden, te weten de bevoegde autoriteit en de internetprovider, te identificeren aan de hand van de bewaarde IP-adressen.

49 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 2, onder a), van richtlijn 95/46 aldus moet worden uitgelegd dat een dynamisch IP-adres dat door een aanbieder van onlinemediadiensten wordt geregistreerd telkens als een persoon een website bezoekt die door deze aanbieder toegankelijk wordt gemaakt voor het publiek, ten aanzien van die aanbieder een persoonsgegeven in de zin van voormelde bepaling vormt, wanneer hij beschikt over wettige middelen waarmee hij de betrokken persoon kan identificeren aan de hand van extra informatie die bij de internetprovider van deze persoon berust.”

Al met al, als een accountant kan beschikken over middelen waarvan mag worden aangenomen dat zij redelijkerwijs kunnen worden ingezet om de betrokken persoon, met behulp van de sleutel van de klant, te identificeren, dan kan er sprake zijn van persoonsgegevens en niet van louter anonieme gegevens. Als de accountant dus bij de klant kan afdwingen dat deze toch de sleutel verstrekt, wat niet ondenkbaar is, gaat het niet om anonieme gegevens.

Dit onderdeel uit de MvT is dus stelliger dan de visie van de toezichthouders hierop en van het HvJEU hierop in het Breyer arrest.

Overigens bepaalt artikel 7:457 BW dat er geen ‘gegevens uit het dossier’ mogen worden verstrekt aan derden. Niet als eis wordt gesteld dat er geen ‘tot de patiënt herleidbare’ gegevens mogen worden verstrekt.

Concluderend:

Onze aanbeveling is om in artikel 23a op te nemen dat de gegevens moeten worden *geanonimiseerd* voordat ze aan de accountant worden verstrekt en dat de MvT wordt aangepast zodat daar wordt gesproken over ‘anonimisering’ van de gegevens, in plaats van ‘pseudonimisering’.

Een andere oplossing is om in de MvT te kiezen voor een toelichting dat de gegevens niet ‘anoniem’ zijn na ‘pseudonimisering’.

Beroepsgeheim? – uitzondering om bijzondere persoonsgegevens te verwerken

Artikelen I, onderdeel J, VIII en IX VG –artikel 23a (nieuw) UAVG

Niet alleen accountants kennen een beroepsgeheim en moeten soms bijzondere persoonsgegevens verwerken. Dit geldt ook voor bijvoorbeeld advocaten en notarissen. De keuze van de wetgever om voor accountants een geclausuleerde uitzondering op het verwerkingsverbod in de wet op te nemen lijkt in zoverre wat arbitrair.

Waarom accountants wel en andere adviseurs niet? En waarom beperkt tot alleen de controle voor de jaarrekening? Accountants verwerken immers ook in andere (advies)opdrachten wel (terloops) bijzondere persoonsgegevens.

De wettelijk gereguleerde beroepen zoals advocaten / notarissen / accountants / medici, zijn zelf te beschouwen als “verwerkingsverantwoordelijke” als bedoeld in de AVG. Dat lijkt ook juist. Anders dan voor de medici en – na invoering van het wetsvoorstel – voor accountants, geldt voor overige gereguleerde beroepen en ook overigens adviseurs, geen uitzondering op het verbod op verwerking van bijzondere persoonsgegevens.

Dat zorgt in praktijk voor onnodige problemen. Een adviseur is vaak een “verlengde arm” van de “verwerkingsverantwoordelijke” (zijn klant), maar wordt tegelijkertijd conform AVG wel (en terecht) gezien als zelfstandig “verwerkingsverantwoordelijke”. De adviseur moet dus een eigen rechtvaardiging voor de verwerking van persoonsgegevens hebben. De doorgifte van klant aan adviseur is ook een verwerking (doorgifte “verwerkingsverantwoordelijke” ↔ “verwerkingsverantwoordelijke”), waarvoor ook de klant een rechtvaardiging moet hebben.

De eigen rechtvaardiging zal de adviseur over het algemeen niet hebben, aangezien deze is afgeleid van de rechtvaardiging van de klant. Wij vragen ons af, kan het hier gaan om een clash van grondrechten? Zeker bij advocaten is die clash denkbaar (het recht op juridische bijstand).

Of kan de adviseur zich beroepen op zijn/haar beroepsgeheim? Met andere woorden: botst de AVG hier op beroepsgeheim? – Welk recht gaat dan voor? C.q. op welke wijze dienen de rechtsregels te worden uitgelegd in relatie tot bijzondere persoonsgegevens en min of meer ‘terloopse verwerkingen’? Met ‘terloopse verwerkingen’ bedoelen we verwerkingen die het gevolg zijn van de verwerking door de “verwerkingsverantwoordelijke” die daarvoor een grondslag heeft omdat hij zelf valt in de uitzonderingscategorieën (bijv. tandartsen).

Er zijn echter ook legio adviseurs waarbij de botsing van grondrechten en/of het beroepsgeheim minder pregnant speelt. Denk aan belastingadviseurs of consultants die ter advisering worden ingeschakeld. Ook zij kunnen – in meer of mindere mate terloops – bijzondere persoonsgegevens verwerken. Er van uitgaande dat zij zelfstandig verwerkingsverantwoordelijke zijn, is voor die verwerking thans geen rechtvaardiging in de AVG/UAVG te vinden voor zover het bijzondere persoonsgegevens betreft. Voor zover er sprake is van louter “persoonsgegevens” gaan wij er van uit dat er een grondslag bestaat onder artikel 6 lid 1 sub f AVG; het “gerechtvaardigd belang”. Al is daaromtrent soms ook onduidelijkheid.

We adviseren in de toelichting ten minste op te nemen dat gereguleerde beroepen en overige adviseurs die “verwerkingsverantwoordelijke” in één of meerdere vormen

bijstaan, bij het verwerken van “gewone persoonsgegevens” altijd een beroep kunnen doen op “gerechtvaardigd belang” zolang deze voldoet aan de zg. 3-stappen toets (1) is er een gerechtvaardigd belang? 2) proportionaliteit / subsidiariteit (noodzaak) en 3) de balanstoets.

Ten aanzien van de verwerking van bijzondere persoonsgegevens, in diezelfde uitvoering van opdrachtwerkzaamheden door een adviseur, kan deze grondslag van gerechtvaardigd belang vooralsnog geen dienst doen. Dat terwijl moet worden aangenomen dat adviseurs zelfstandig verwerkingsverantwoordelijke zijn, op hen ook de plicht rust te verantwoorden dat een rechtmatige verwerking van die gegevens is geborgd (artikel 5 lid 2 AVG).

De adviseur wordt zodoende dus gedwongen om een rechtmatigheidstoets onder de AVG uit te voeren op gegevens die hij van zijn klant ontvangt (vrij vertaald: hij moet de gegevens filteren op wel en niet bijzondere persoonsgegevens). De vraag is hoe ver dat filteren strekt en indien het (enigszins) ver strekt of dat niet te veel gevraagd is van de adviseur. Sterker, juist omdat de adviseur die toets zelfstandig moet uitvoeren, en de adviseur verder verwijderd zal staan van de betrokkenen wier gegevens worden verwerkt dan zijn klant (waarvan de gegevens zijn ontvangen), is niet ondenkbaar dat de adviseur tot de conclusie moet komen dat hij geen rechtvaardiging heeft tot het verwerken van de gegevens, terwijl zijn klant dat wellicht wel heeft.

Het filteren van gegevens door de adviseur alvorens aan de adviesopdracht te beginnen kan de adviesrelatie onder druk zetten. Verder, een zelfstandige verplichting voor een adviseur schuurt ook met leerstukken rondom de zorgplicht die op de adviseur rust. Normaal gesproken kan een adviseur in beginsel leunen op de informatie die hij van zijn klant ontvangt. De adviseur moet alleen dan gealarmeerd zijn indien hij op basis van zijn expertise mag vermoeden dat er informatie mist. Bij het filteren wordt het ineens aan de adviseur om te bepalen welke informatie – en daarmee persoonsgegevens - wel en niet rechtmatig is en daarmee welke informatie ten grondslag mag liggen aan zijn advies. Dat is de omgekeerde wereld.

Ligt het niet meer voor de hand om voor adviseurs een meer generieke uitzondering in de wet op te nemen, in ieder geval ten aanzien van wettelijk gereguleerde beroepen waarbij op basis van de wet een geheimhoudingsverplichting geldt voor die beroepsgroep. Een uitzondering die rechtvaardigt dat zij (bijzondere) persoonsgegevens verwerken die zij ontvangen van hun cliënt, mits zij die gegevens voor geen enkel ander doel gebruiken dan het uitvoeren van de opdracht? Voor de goede orde: dat lijkt wellicht op de rol van “verwerker”, maar is toch echt iets anders. Bij de “verwerker” is de specifieke opdracht immers gericht op het verwerken van persoonsgegevens, bij de adviseur is het verwerken van persoonsgegevens juist een uitvloeisel van een andere opdracht.

Samenvattend:

We adviseren de uitzondering voor de verwerking van bijzondere persoonsgegevens niet te beperken tot louter accountants, maar deze uitzondering van toepassing te laten zijn op alle gereguleerde beroepen waarbij op basis van de wet een geheimhoudingsverplichting bestaat ten opzichte van hun cliënten, zoals advocaten en notarissen.

Verenigingen voor cliëntenbelangen in zorg en welzijn, zoals patiënten verenigingen

Artikel I, onderdeel M VG, art. 30 UAVG

Uit de MvT volgt dat artikel 30 lid 1 bedoelt te regelen dat verenigingen voor cliëntenbelangen in de zorg en welzijn, zoals patiëntenverenigingen maar ook verenigingen van gehandicaptensport voor intern gebruik, gegevens over de gezondheid van hun leden mogen verwerken.

Het voorgestelde artikel en de MvT sluiten echter niet aan bij de praktijk, waarin patiënten- en gehandicaptenorganisaties ook vaak stichtingen betreffen, en er dus helemaal geen sprake is van leden. Deze stichtingen verwerken bijzondere persoonsgegevens van bijvoorbeeld hun donateurs (veelal de patiënten zelf), de kinderen van donateurs (bijv. bij stichtingen die zich richten op kinderziektes) of van deelnemers aan het social media platform van de stichting. Het lijkt er op dat de verwerking van de persoonsgegevens van deze (met leden vergelijkbare) personen door de stichtingen buiten het artikel valt en dat deze voor de verwerking dus alsnog uitdrukkelijk toestemming nodig is. Dat lijkt ons onwenselijk.

We stellen voor termen ‘leden of de voormalige leden’ te verruimen zodat deze aansluit bij de praktijk en bedoeling; we adviseren in de MvT aan dit aspect aandacht te besteden.

Doordat in de MvT wordt gesproken van ‘intern gebruik’ is het onduidelijk of de verwerking van de persoonsgegevens binnen de online platformen en forums van de patiënten- en gehandicaptenorganisaties ook onder het artikel vallen. Een aantal patiënten- en gehandicaptenorganisaties hebben een online platform opgericht waarop hun deelnemers informatie met elkaar kunnen uitwisselen, contact kunnen onderhouden en kennis kunnen opdoen. Dit gebruik sluit aan op de doelstellingen en de gerechtvaardigde activiteiten van de patiënten- en gehandicaptenorganisaties.

We stellen voor om in de MvT aandacht te besteden aan deze praktijk waarbij zorg- en welzijnsorganisaties online ervaring en kennis uitwisselen en duidelijk te maken dat dit gebruik - mits met passende waarborgen omkleed - onder het bedoelde in dit voorstel van het gewijzigde wetsartikel valt.

In het laatste deel van het voorgestelde wetsartikel staat dat de persoonsgegevens niet ‘buiten de instantie’ mogen worden verstrekt. Dat is onduidelijk. Welke instantie, en welke rechtsvorm of welke omvang of substantie van de instantie is bedoeld? De vraag rijst vervolgens wat is bedoeld ten aanzien van verwerkende organisaties of personen die kwalificeren als “verwerker” voor de bedoelde instanties. Daaronder bijvoorbeeld alle vrijwilligers die voor de zorg- en welzijnsorganisaties verschillende werkzaamheden verrichten en daarbij mogelijk toegang kunnen krijgen tot persoonsgegevens.

We stellen voor het begrip ‘instantie’ nader te duiden en toe te lichten in de MvT. Verder dient duidelijk te worden dat het verbod om persoonsgegevens buiten de instantie te verstrekken zonder toestemming niet geldt voor “verwerkers” zoals bedoeld in de AVG en met welke ten dienaangaande een verwerkerovereenkomst (waaronder geheimhouding) is gesloten, waaronder de vrijwilligers van deze organisaties kunnen vallen.

Wie zijn hulpverleners?

Artikel I, onderdeel M VG, art. 30 UAVG

Wij zijn “hulpverleners”?

In praktijk zijn het niet alleen de medisch ‘hulpverleners’ zoals bedoeld in artikel 7:454 BW die bijzondere persoonsgegevens verwerken om hulp te bieden.

Ook leveranciers van gezondheidsproducten dienen bijzondere persoonsgegevens te verwerken om uitvoering te kunnen geven aan een overeenkomst. Een overeenkomst die niet noodzakelijk “geneeskundig” is, maar op basis waarvan wel hulp wordt verstrekt. Denk hierbij aan leveranciers van trapliften, rolstoelen, aangepast meubilair (bedden / stoelen), maar ook meer dagelijksvoorkomende hulpmiddelen zoals gehoorapparatuur en brillen.

Voor veel van deze leveranciers geldt dat deze geen “behandelrelatie” hebben zoals bedoeld in de Wet Geneeskundige Behandelovereenkomst. Niettemin zijn ze hulpverlener in praktische zin.

Samenvattend:

Kan in de MvT worden aangegeven of leveranciers van gezondheidsproducten die geen (geneeskundige) behandelrelatie hebben met de patiënt of cliënt, maar wel medische gegevens nodig hebben om de producten te leveren (bijvoorbeeld een speciaal voor een patiënt gemaakte rolstoel) en die ook kunnen declareren bij de zorgverzekeraars, zijn aan te merken als ‘hulpverleners’ in de zin van artikel 30 UAVG? Eén en ander mits met voldoende passende waarborgen voor verwerking van deze bijzondere persoonsgegevens omkleed etc.

Art 41 UAVG – Afschrift aan de AP bij inroeping artikel 41 UAVG (in geval van noodzaak tot inperken reikwijdte bepaalde rechten betrokkene)

Artikel I, onderdeel P VG, art. 41 UAVG

In het nieuwe lid 4 van artikel 41 UAVG wordt voorgesteld om bij een beroep op de uitzonderingsbepaling van artikel 41 te allen tijde een afschrift van die belangenafweging toe te sturen aan de AP.

Dit nieuwe lid 4 met voorstel van afschrift aan de AP is niet alleen een onnodige verzwarende van administratieve lasten, een afschrift kan ook regelrecht een inbreuk betekenen op geldende beroepsgeheimen die gelden vanuit andere wetgeving. Ons advies is dit nieuwe lid te laten vervallen. De bestaande praktijk, waarbij een verwerkingsverantwoordelijke die een beroep doet op dit artikel, dat altijd gedocumenteerd moet kunnen verantwoorden, biedt voldoende waarborgen ter bescherming van betrokkenen.

Het is een illusie om te denken dat louter het opmaken van documentatie en versturen daarvan aan de AP de gegevensbescherming dient. Sterker, de vraag is of bescherming van betrokkenen gebaat is bij afschriften van en over een belangenafweging die tenminste betrokkenen aangaat. Eén en ander houdt immers in dat gegevens over betrokkenen door meerdere partijen wordt gedeeld en ingezien, dat is inherent aan een proces van het versturen van afschriften.

Het inroepen van dergelijke administratieve verplichtingen verhoudt zich ook moeilijk met één van de basisprincipes van de AVG: dataminimalisatie. Immers door het opleggen van deze administratieve verplichting is het gevolg dat juist meer persoonsgegevens worden verwerkt in meerdere operationele processen. Dat is onwenselijk gezien het beoogde principe van dataminimalisatie.

In artikel 14 AVG (staat in lid 5 (d) een uitzondering voor gegevens die uit hoofde van een beroepsgeheim vertrouwelijk moeten blijven. Deze specifieke uitzondering geldt uitsluitend ten aanzien van de verplichting tot het verstrekken van informatie wanneer de persoonsgegevens niet van de betrokkenen zijn verkregen.

In het kader van het belang van de zaak kan een advocaat, met betrekking tot persoonsgegevens in een dossier die niet van de cliënt zijn (maar van bijvoorbeeld een wederpartij of een andere betrokkene), in de regel geen toegang geven tot alle persoonsgegevens in het dossier (artikel 15), kan deze ze niet aanpassen (artikel 16), niet verwijderen (artikel 17), niet beperken (artikel 18) en niet andere ontvangers (zoals deurwaarders en gerechten) op de hoogte brengen van aan betrokkenen voldane verzoeken (artikel 19), etc. en zullen advocaten dus een beroep moeten doen op artikel 41 lid 1 sub j UAVG.

Verder geldt bijvoorbeeld voor proces-financiers dat zij geen wettelijk beroepsgeheim hebben maar ook een beroep zullen moeten doen op artikel 41 lid 1 sub j UAVG om artikel 14 buiten toepassing te laten/dit te beperken en, als een betrokkene een verzoek indient, de overige rechten.

Met name de verplichting in het voorgestelde lid 4, dat er een afschrift moet worden gezonden aan de AP als de verantwoordelijke gebruik maakt van de bevoegdheid om de rechten en verplichtingen te beperken, zorgt voor een onnodige extra administratieve last, zowel voor de verantwoordelijke als voor de AP. Naar onze mening is dit ook niet handhaafbaar. Bovendien bestaat het risico dat wettelijke geheimhouders, zoals advocaten, hiermee hun beroepsgeheim moeten doorbreken.

Ook is de vraag hoe de verantwoordelijke die geen wettelijke geheimhoudingsplicht heeft en dus niet een beroep kan doen op artikel 14 lid 5 AVG (zoals de hiervoor genoemde proces-financier) maar zich wel kan beroepen op artikel 41 lid 1 sub j UAVG, voor iedere keer dat de informatie in artikel 14 AVG niet aan de persoon wordt verstrekt (bijvoorbeeld wanneer uit publieke bronnen informatie wordt verzameld om beslag te leggen ten behoeve van een incassovordering), een dergelijke persoon op de hoogte kan brengen van het feit dat artikel 14 AVG buiten toepassing wordt gelaten – het doel van het buiten toepassing laten van artikel 14 AVG is immers nu juist het niet informeren van de betrokkene in de genoemde situatie. Door de persoon alsnog te moeten informeren over het feit dat de informatieplicht buiten toepassing wordt gelaten wordt het beroep op artikel 41 lid 1 sub j UAVG in feite teniet gedaan. Deze situatie geldt in vergelijkbare zin bij het buiten toepassing laten van artikel 14 AVG in verband met de andere in artikel 41 UAVG genoemde uitzonderlijke situaties, zoals het vervolgen van strafbare feiten.

Samenvattend:

Onze aanbeveling is om de tekst in artikel 41 lid 4 UAVG ‘onder gelijktijdige toezending van een afschrift van deze mededeling met bijbehorende onderbouwing aan de Autoriteit persoonsgegevens’ te laten vervallen.

Daarnaast bevelen we aan om het nieuwe lid 4 bij art. 41 UAVG niet van toepassing te verklaren op artikel 14 AVG.

Wat ons verder is opgevallen is het volgende:

Het voorgestelde systeem in artikel 41 UAVG is niet consistent, maar bevat een cirkelredenering. Blijkens de MvT kan er uitsluitend een beroep op artikel 41 UAVG worden gedaan in uitzonderlijke individuele situaties. Echter, wettelijke geheimhouders, zoals bijvoorbeeld advocaten, zullen op structurele basis een beroep op deze bepaling moeten doen, willen zij doorbreking van hun beroepsgeheim voorkomen. Bijvoorbeeld in het geval wanneer een wederpartij van hun cliënt het inzagerecht ex artikel 15 AVG uitoefent. In structurele gevallen kan blijkens de MvT bij artikel 41 UAVG geen beroep op de daar genoemde uitzonderingen worden gedaan.

Strikt redenerend komt het er dus op neer dat:

- (i) de uitzondering voor wettelijke geheimhouders ex artikel 14 lid 5 AVG uitsluitend geldt ten aanzien van het verstrekken van informatie en niet ten aanzien van de overige ‘rechten van betrokkenen’ in artikel 15 AVG en verder;
- (ii) wettelijke geheimhouders geen beroep openstaat op artikel 41 UAVG ter bescherming van hun beroepsgeheim, omdat zij daarop op structurele basis een beroep zouden moeten doen.

Onze conclusie is: wettelijke geheimhouders komen hierdoor klem te zitten.

We adviseren aandacht te besteden in de MvT aan dit aspect, waarbij de reikwijdte van de uitzondering voor wettelijke geheimhouders zoals verwoord in artikel 14 lid 5 sub d AVG wordt toegelicht. Eventueel door deze uit te breiden met een aanpassing in de UAVG, zodanig dat deze uitzondering ook geldt bij de uitoefening van de overige rechten van betrokkenen (inzage, rectificatie, vergetelheid, beperking, overdraagbaarheid, bezwaar, geautomatiseerde besluitvorming).

Aanvullend merken we op dat door de voorgestelde regeling van een afschrift aan de AP de bescherming van betrokkenen verder in het geding is alsook de rechtszekerheid voor “verwerkingsverantwoordelijken”. Het is immers onzeker en onduidelijk of:

- de informatie uitgezonderd is van de WOB/Woo;
- de AP de verkregen informatie kan aanwenden of gebruiken voor haar handhavende taken.

Als laatste merken we op dat de bedoeling van signaalfunctie ook door toepassing van andere middelen en maatregelen kan worden bereikt. De bedoeling van de wetgever met het vijfde lid bij artikel 41 UAVG, waarbij een signaal aan de AP, maar tegelijk ook aan de Minister wordt afgegeven omtrent een regelmatig beroep op de uitzonderingsbepaling van artikel 41 UAVG, kan ook op andere wijze worden bereikt.

Ons advies om te borgen dat de wetgever op het juiste moment een voor een structurele situatie toegesneden wettelijke uitzondering kan of mag creëren (binnen de ruimte als nationale wetgever), kan ook worden bereikt door overige maatregelen en middelen. Bijvoorbeeld gestructureerd overleg van brancheorganisaties met de AP en de Minister ten aanzien van toepassing van de UAVG in de desbetreffende sector en/of branche, specifiek ten aanzien van het onderwerp rechten van betrokkenen.

Faillissementswet, de bevoegdheid van de curator

Artikel III, Faillissementswet

Op grond van artikel 68 Faillissementswet (Fw) is de curator belast met het beheer en de vereffening van de failliete boedel. De curator verwerkt bij de uitoefening van deze wettelijke taak vaak persoonsgegevens.

De verwerking van persoonsgegevens ten behoeve van het opstellen, openbaar maken en beschikbaar houden van het faillissementsverslag wordt expliciet toegestaan. De rechtvaardiging daarvoor is, aldus de MvT, gelegen in de noodzaak om aan schuldeisers en andere belanghebbenden inzicht te geven in de voortgang van het faillissement, waartoe de opname van persoonsgegevens nodig kan zijn. Bijvoorbeeld wanneer het gaat om de bestuurders.

Deze rechtvaardiging is zonder nadere motivering onvoldoende. Niet duidelijk is vooralsnog waarom het voor het realiseren van het doel van het uitbrengen van faillissementsverslagen door de curator nodig zou zijn daarin persoonsgegevens op te nemen. Het belang van de schuldeisers om te weten of de curator een bestuurder aansprakelijk zal stellen vereist op zichzelf niet de vermelding van persoonsgegevens. Een en ander klemt temeer, nu de gegevens voor eenieder toegankelijk zijn als gevolg van de publicatie van de faillissementsverslagen in het centraal insolventieregister.

We adviseren nadere toelichting op te nemen zodat duidelijk wordt dat curatoren zich rekenschap geven van deze kwetsbaarheden en aldus niet onnodig persoonsgegevens opnemen in faillissementsverslagen. De gerechtvaardigd belang toets, waarbij ten minste proportionaliteit en subsidiariteit (stap 2 in de bij de “gerechtvaardigd belang” behorende 3-stappen toets) dient in deze gevallen altijd aantoonbaar en gedocumenteerd te zijn door de curator.

Ons advies is dan ook om toe te lichten in de MvT dat niet alleen de grondslag “algemeen belang” van toepassing is indien de curator persoonsgegevens verwerkt. Deze grondslag van “algemeen belang” biedt onvoldoende bescherming voor betrokkenen.

Blijkens de MvT is ook bedoeld de curator de bevoegdheid te geven persoonsgegevens te verwerken in het kader van de verkoop en overdracht van het bedrijf van de failliet aan derden. De bewoordingen van het voorgestelde artikel 68a lid 2 sub e Faillissementswet voorzien hierin echter niet: deze bepaling rept slechts van “*de voorbereiding van een verkoop van het bedrijf aan derden*”.

Bij deze bepaling is, blijkens de MvT, met name gedacht aan de mogelijkheid om het klantenbestand van de gefailleerde over te dragen aan de koper van de onderneming. Dit laat onverlet dat de verdere verwerking van die klantgegevens door de koper (als opvolgend verwerkingsverantwoordelijke) problematisch is; de koper beschikt immers niet over een eigen rechtsgeldige grondslag in de zin van artikel 6, eerste lid, AVG. Dat de koper de verwerking van de klantgegevens doorgaans zou kunnen baseren op artikel 6, eerste lid, onderdeel b van de AVG, is minst genomen twijfelachtig. De koper heeft immers geen overeenkomst met de betreffende klanten van de gefailleerde. De gedachte dat de met de klanten gesloten contracten vaak via contractoverneming op de derde overgaan (dus nadat de klanten hieraan medewerking hebben verleend) is niet realistisch. In veel faillissementen wordt de curator geconfronteerd met een klantenbestand waarin de gegevens van duizenden klanten zijn opgenomen. Overdracht van de

klantenportefeuille middels contractovername is dan geen optie, omdat er wegens de voorwaarde van medewerking in veel gevallen weinig van het klantenbestand zou overblijven. Om dezelfde reden is de overdracht van klantgegevens in het kader van de losse verkoop van goederen uit de boedel (het voorgestelde artikel 68a lid 2 sub g Faillissementswet) problematisch: het is in de meeste gevallen eenvoudigweg niet doenlijk voor een curator om klanten te benaderen om te vragen medewerking of toestemming (in geval van bijzondere persoonsgegevens) te verlenen voor de overdracht van hun gegevens aan een derde partij. De voorgestelde regeling biedt dus geen oplossing voor het probleem dat de koper van het klantenbestand de daarin opgenomen gegevens niet (zonder meer) rechtmatig zal kunnen verwerken en de curator dus niet zal kunnen voldoen aan zijn verplichting zich in te spannen om nakoming van de AVG door de overnemende partij te verzekeren (zie ook M. Reijneveld, AA20190614). De voorgestelde regeling biedt evenmin een werkbare oplossing voor het probleem dat de curator überhaupt niet gerechtigd is een los klantenbestand, dat geen deel uitmaakt van een contractovername, te verkopen, nu daarbij niet altijd sprake is van een verenigbare verwerking in de zin van artikel 6, vierde lid, AVG.

We adviseren in de toelichting aandacht te besteden aan dit aspect waarbij op rechtmatige wijze – en met voldoende waarborgen voor betrokkenen – recht wordt gedaan aan de praktijk waarbij curatoren de economische waarde van een klantenbestand ten gelde maken ten behoeve van de boedel en de schuldeisers. De grondslag kan bestaan uit artikel 6 lid 1 sub e, maar artikel 6 lid 1 sub f is – mits juist toegepast – eveneens een mogelijkheid die betrokkenen op juiste wijze beschermd en recht doet aan de belangen van de schuldeisers van de failliete boedel.

Krachtens het derde lid van het voorgestelde artikel 68a Faillissementswet wordt het de curator toegestaan persoonsgegevens van strafrechtelijke aard te verwerken ten behoeve van de uitvoering van enkele met name genoemde taken. Een van deze taken betreft de voorbereiding van een verkoop van het bedrijf van de failliet aan derden. Gelet op de strekking van de AVG is de verwerking van persoonsgegevens van strafrechtelijke aard in het kader van de verkoop van de onderneming ons inziens niet gerechtvaardigd. Niet valt in te zien waarom de uitvoering van deze taak door de curator tot de verwerking van dergelijke gegevens noopt. De MvT vermeldt hierover slechts dat persoonsgegevens van strafrechtelijke aard, wanneer deze betrekking hebben op werknemers, in de personeelsadministratie kunnen zijn opgenomen. Dat biedt evenwel geen rechtvaardiging voor de doorgifte van dergelijke gegevens aan de koper van de onderneming. Waarom bij de uitvoering van deze taak door de curator sprake zou zijn van een zwaarwegend algemeen belang dat de verwerking van gegevens van strafrechtelijke aard noodzakelijk maakt, blijft onduidelijk.

Lid 3 van het voorgestelde artikel 68a Faillissementswet verwijst expliciet naar artikel 9, lid 2, onderdeel g en artikel 10 AVG. Op grond van artikel 10 AVG dient een lidstaatrechtelijke bepaling, waarbij de verwerking van persoonsgegevens van strafrechtelijke aard wordt toegestaan, passende waarborgen voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen te bieden. In het voorgestelde artikel 68a wordt hierin niet voorzien. Aan de waarborgen van artikel 9, lid 2, onderdeel g AVG, waaronder het treffen van passende en specifieke beschermingsmaatregelen, wordt evenmin voldaan. De in dit verband in de memorie van toelichting genoemde omstandigheden kwalificeren naar onze mening niet als passende waarborgen als bedoeld in artikel 10 AVG.

Het feit dat de curator door de rechter wordt benoemd en verplicht is om zorgvuldig met persoonsgegevens om te gaan alsmede het feit dat de rechter-commissaris toezicht houdt op de

curator, betekent niet dat sprake is van passende en specifieke beschermingsmaatregelen bij de verwerking van gegevens van strafrechtelijke aard. Zeker niet als die verwerking plaatsvindt in het kader van de verkoop van de onderneming en de doorgifte van dergelijke gegevens aan een derde met zich meebrengt. De plicht van de curator om te handelen in het belang van de gezamenlijke schuldeisers biedt geen waarborg voor de bescherming van de grondrechten en de fundamentele belangen van de betrokkenen, maar is veeleer een indicatie dat passende waarborgen nodig zijn.

Ten behoeve van bescherming van betrokkenen, adviseren we de mogelijkheid voor de curator om strafrechtelijke gegevens te verwerken in het kader van de verkoop van een onderneming te laten vervallen.

We kunnen geen rechtvaardiging bedenken op basis waarvan het curatoren zou zijn toegestaan dergelijke bijzondere (en gevoelige) gegevens voor dit doel in de afwikkeling van een faillissement te verwerken. De in de MvT genoemde waarborgen (curator wordt benoemd door rechter, een rechter-commissaris houdt toezicht) zijn geenszins passend en bieden geen waarborgen voor bescherming van de grondrechten van betrokkenen.